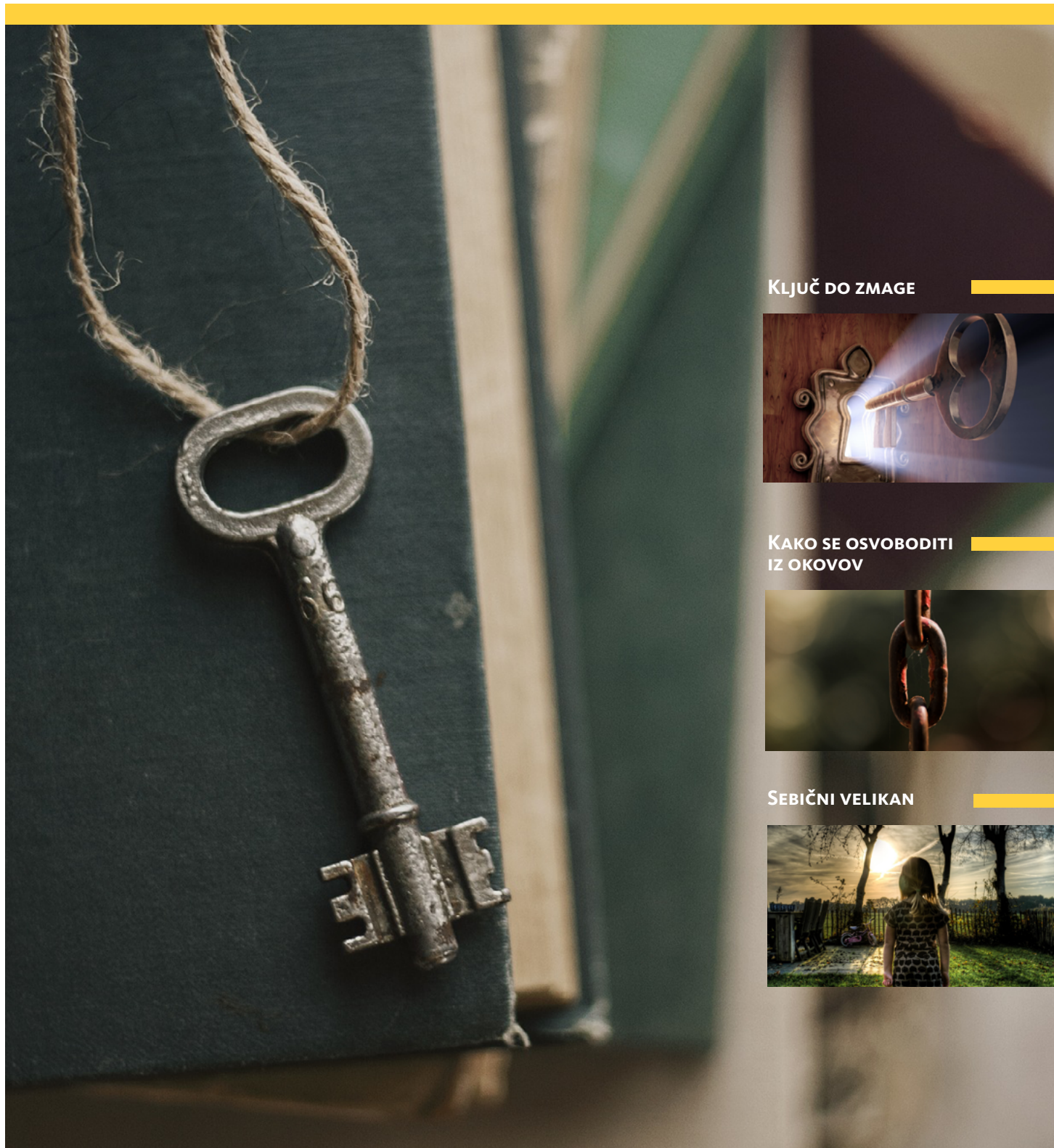

AKROPOLITANEC

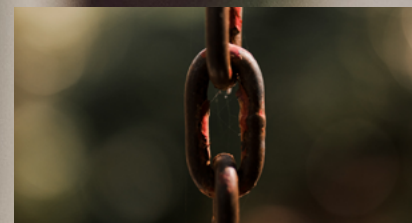
ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

KLJUČ DO ZMAGE

KAKO SE OSVOBODITI IZ OKOVOV

SEBIČNI VELIKAN

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

BHAGAVAD-GITA
ARISTOTEL
KONFUCIJ
PLATON
BUDA
...

VELIKA UČENJA VZHODA IN ZAHODA

TOREK, 17. 1., OB 19.30 URI
WOLFOVA 8, LJUBLJANA
TOREK, 28. 2., OB 18. URI
TYRŠEVA 7, MARIBOR

AKROPOLA.ORG

AKROPOLITANEC

B E S E D A
U R E D N I K A

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

JANUAR 2023 | ŠT. 86

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

059 78 02 11

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Grafično oblikovanje: Nija Androjna

Okvir življenjske poti je zagonetno trasiran, kvaliteto našega potovanja pa določajo odločitve, ki jih sprejemamo. Naše izbire in to, kako jim ostajamo zvesti, tako predstavljajo vrata do resničnega uspeha.

Navadno izberemo v skladu z našim razumevanjem, in sicer to, kar mislimo, da je najboljše. Zaradi nevednosti včasih izberemo nekaj, kar se kasneje izkaže za zavajajoče ali celo škodljivo. Opažam pa, da se včasih zavestno ne odločimo za najboljše.

Obravnavajmo slednji primer, saj če odmislimo nezdrava samodestruktivna nagnjenja, je odrekanje najboljšemu res čudno, a kljub temu prisotno. Denimo, da smo nabrali dovolj izkušenj in smo vrednosti določenih stvari spoznali. Vemo, kaj bi morali izbrati, a tega ne naredimo. Zakaj se to zgodi?

Pomagajmo si s preprosto analogijo. Odločamo se za nakup plašča. Vemo, kateri je boljši, kupimo pa cenejšega. Če cenejši še ustreza našim potrebam, smo se pravilno odločili. Vendar problem je, če izberemo tistega, ki našim potrebam ne zadošča. Morda bo izbran plašč lepega videza, a nas bo v njem zeblo. Zakaj ne izberemo tega, ki ga potrebujemo? Preprosto zato, ker udobnega počutja ne vrednotimo dovolj in zato zanj nismo pripravljeni ustrezno plačati.

Vse ima svojo vrednost in izkaže se, da tudi vrednosti primerno ceno. Vprašanje je, ali smo to ceno pripravljeni plačati. V trgovski miselnosti bi želeli prejeti veliko, a dati malo. To za pomembne stvari ne gre, narava pozna le pravično kompenzacijo. Priti do vrednih stvari – naj bo to globoko prijateljstvo, izpolnjujoči odnosi, modrost, sreča, mir, karkoli – to od nas zahteva določen napor, določeno žrtev. Če primerne cene nismo pripravljeni plačati, pomeni le to, da dejansko še ne prepoznavamo vrednosti želenega.

Čeprav smo izhajali s stališča, da vemo, kaj je za nas najboljše, vidimo, da obstajajo različne globine razumevanja. Kajti le, če res razumemo, da je nekaj najboljše, če imamo to jasnost, bomo za to tudi plačali primerno ceno. Tedaj bomo za najboljše pripravljeni tudi dati največ.

Morda najprej ne bomo vedeli, od kot vzeti, saj nimamo na voljo neomejeno sredstev, energije in niti časa. Zato je treba v okviru naših danosti poiskati, kje so rezerve. Te se

V TEJ ŠTEVILKI:

• PSIHOLOGIJA:
KLJUČ DO ZMAGE

5

• PSIHOLOGIJA:
KAKO SE OSVOBODITI
IZ OKOV

7

• ZGODBA:
SEBIČNI VELIKAN

10

skrivajo v vseh stvareh nižje vrednosti, ki črpajo našo energijo in porabljajo naš čas. Če želim najbolje, se moram torej znati ločiti od manj dobrega, ne le od slabega.

Ne besede, naša dejanja govorijo o naših vrednotah. Visoko vrednotimo to, čemur naklonimo svoj čas in energijo. Ker pa ju imamo v omejenih količinah, moramo z njima preudarno prerezporejati in se čemu tudi znati odreči.

Želim nam najboljše. Zato se potrudimo spoznati in osvojiti, kar je za nas najboljše. Naj nato boljše postopoma prevzema mesto slabšega, dokler ne bomo v okviru zmožnosti, ki so nam dodeljene, ustvarili in imeli najboljše.

Pot do tja ni enostavna, vendar ne želimo si lagodnega in polovičnega življenja, temveč najboljšega.

Andrej Praček, urednik

PREDAVANJE
BOJ S PODZAVESTJO
ASTROLOŠKI SIMBOLIZEM MITA O ODISEJU

TOREK, 17. 1. OB 19. URI
TYRŠEVA 7, MARIBOR

NA
 NOVA AKROPOLA

ŽIVLJENJE IMA SVOJ SMISEL. NIKOLI NAMREČ NE TEČE POVSEM V SMERI, KI SMO SI JO ZAMISLILI, TEMVEČ JE POLNO NEPREDVIDENIH OKOLIŠČIN. NE PUSTI NAS PRI MIRU, KER NI NAMENJENO SAMO SEBI ALI ZADOVOLJEVANJU NAŠIH PREDSTAV IN FANTAZIJ, SAJ POSKRBI, DA STOPAMO PO POTI NOTRANJEGA RAZVOJA.

ODISEJA OPISUJE POT, KI JO MORA ČLOVEK PREHODITI, TEŽAVE, KI JIH MORA PRESTATI, IN LEKCIJE, KI SE JIH MORA NAUČITI, DA BI RAZVIL VSE SVOJE POTENCIALE.

KLJUČ DO ZMAGAE

CARLOS ADELANTADO
MEDNARODNI PREDSEDNIK NOVE AKROPOLE

Na začetku naj povem, da verjamem, da bi morali razlikovati med tem, kar imenujemo uspeh, in tem, kar dojemamo kot resnično zmagoslavje.

Uspeh pride skozi srečen izid zadeve, v katero smo bili vpleteni, ali dejanj, ki smo jih storili, da bi dosegli določen cilj. Toda narediti nekaj uspešno še ne pomeni biti zmagoslaven.

Pravzaprav je ves naš obstoj zgrajen na zmagah in porazih, torej na tem, čemur pravimo uspehi in neuspehi, ki se izmenjujejo v pojavljanju in izginjanju iz naše sfere zavesti. Vsak človek lahko z določeno zrelostjo prepozna in sprejme, da je v svojem življenju spoznal okus teh dveh vrst izkušenj.

Zmagoslavje je nekaj kompleksnejšega, saj ga ne moremo najti v preprostih stvareh, ampak v doseganju višjih ciljev,

s premagovanjem večjih težav. In zato je zmagoslavje naravno povezano z življenjem, je najdragocenejša dobrina, ki jo človek lahko premore, in bi ga lahko povzeli s frazo, ki označuje veliki cilj človeka: "biti zmagovalec v življenju".

Toda kaj pomeni biti zmagovalec v življenju? Prepričali so nas, da je to doseganje ogromnega števila raznovrstnega premoženja ali ravni udobja, ki nas pripelje bližje sreči, ne da bi se morali za to zelo potruditi.

**MORDA ZMAGOSLAVJE PREBIVA V NAS IN SE KAŽE
KOT SILA, KI NAS ŽENE, DA SLEDIMO SVOJIM SANJAM,
KLJUB PADCEM, BOLEČINI IN NAPORU, KI JIH TO
PRINAŠA.**

Mislim, da ni tako. S stališča filozofa gre za dosego najčistejše in najvišje stvari, ki si jo lahko predstavljamo, in ... dragi prijatelji, ali je kaj čistejšega od sanj duše? Ali obstaja kaj večjega od odkrivanja skrivnosti življenja? Večina ljudi sanja najčistejše sanje v otroštvu: nihče noče biti normalen človek, vsak obožuje pustolovsko življenje, želi pomagati drugim, bori se proti krivicam in nevednosti. V dobi idealov smo kot cvet, ki se razpre in hoče ujeti vso svetlobo, se povzpeti na najvišje gore in najti najlepše doline.

Zakaj bi se morali vsemu temu odreči? Morda zmagoslavje v življenju pomeni, da ne izdamo svojih mladostniških idealov in ne tečemo za prividi tega iluzornega sveta, kajti ko jih dosežemo, spolzijo skozi naše prste kot prgišče mivke.

Morda zmagoslavje prebiva v nas in se kaže kot sila, ki nas žene, da sledimo svojim sanjam, kljub padcem, bolečini in naporu, ki jih to prinaša. Morda zmagoslavje pomeni premagati ovire, ki nam stojijo na poti, in nadaljevati pot do obzorja, vedno naprej.

Da najdemo ključ do zmage, moramo biti pogumni in znati ljubiti, moramo si upati in želeli, ampak resnično želeli! Kajti ta ključ je v nas in zato je njegovo iskanje odvisno od nas samih. S pogumom, da začnemo hoditi po neznanih poteh. Z ljubeznijo, ki je ne more ugasniti človeška beda.

Biti moramo v zdravem stanju napetosti, ki nima nič opraviti z razdražljivostjo ali izražanjem nenadzorovane živčnosti. Povezano je z iskanjem naravnega stanja pozornosti, ki jo lahko uporabimo kadarkoli in v kateri koli situaciji. Napetost, zaradi katere smo pripravljeni odkriti življenjske priložnosti in jih izkoristiti.

Če smo pozorni, bomo ugotovili, da nam življenje razkriva vrsto vrat. In vsaka vrata imajo ključ za odpiranje. Ključ do zmage je v tebi. 🗝️

**MORDA ZMAGOSLAVJE POMENI PREMAGATI OVIRE,
KI NAM STOJJO NA POTI, IN NADALJEVATI POT DO
OBZORJA, VEDNO NAPREJ.**

KAKO SE OSVOBODITI IZ OKOVOV

SUKESH MOTWANI

V mladosti sem pogosto premišljeval o ideji razsvetljenja. Prevzet sem bil nad vprašanjem o tem, kako bi lahko dosegel točko, kjer bi se moj um spojil s kozmičnim umom ali se z njim združil; kako bi pridobil, spoznal ali izkusil tisto, čemur bi nekateri rekli najvišja resnica.

A svetovali so mi: dvigovanje duhovne zavesti pomeni opuščanje idej o sebi ... ne gre za dodajanje ali pridobivanje. Nasprotno, gre za to, da se zavedaš, kaj ti NISI. Zato je edina pot naprej spoznati samega sebe. Če iščeš iskreno, poglej globoko v filtre svoje osebnosti, svoje navezanosti in strahove, in bolje boš vedel, da to, kar dojemaš kot sebe, nisi ti; in hodil boš v smeri prave svobode.

Te besede so mi povzročale preglavice. Kaj pomeni svoboda? Skozi študij filozofije sem se s pravim pomenom svobode srečal v Platonovem mitu o jami.

Platon v tem delu opozarja, da smo kot vklenjeni jamski prebivalci, ki jih zabavajo in prevzemajo iluzorne sence, projicirane na jamsko steno, za katere verjamejo, da povzemajo celoto človeškega obstoja – želje po vse večjem številu pridobitev, po zabavi in zadovoljitvi čutov, iskanju potrditve in časti, če omenimo le nekaj iluzij. Toda en pogumen prebivalec jame si drzne osvoboditi se verig ... obrne se ... in stopi proti slepeči svetlobi sonca zunaj jame. Ko se oči navadijo na svetlo in lepo resničnost zunaj jame, pravo naravo jaza in

**DVIGOVANJE DUHOVNE
ZAVESTI POMENI
OPUŠČANJE IDEJ O SEBI
... NE GRE ZA DODAJANJE
ALI PRIDOBIVANJE.
NASPROTNO, GRE ZA TO,
DA SE ZAVEDAŠ, KAJ TI
NISI.**

...

**POGLEJ GLOBOKO V
FILTRE SVOJE OSEBNOSTI,
SVOJE NAVEZANOSTI
IN STRAHOVE, IN BOLJE
BOŠ VEDEL, DA TO, KAR
DOJEMAŠ KOT SEBE, NISI TI;**

resničnosti, se pojavi potreba, da se vrne v jamo in vodi ostale k resnici, kljub preganjanju in zasmehovanju z njihove strani. Ti so naučeni, da zavračajo vse druge možnosti, razen senčne "resničnosti", ki so jo ustvarili gospodarji jame, katerih interes je, da množice omejujejo in jih zadržijo v nevednosti.

Začelo se je moje prizadevanje, da bi prepoznal naravo verig, ki me vežejo na jamo, in se jih osvobodil. Skozi leta tega veličastnega prizadevanja sem se boril s številnimi navezanostmi in strahovi. Mnogo let sem trpel, kot žrtev, ne da bi se zavedal, da si moram le upati uveljavljati to svobodo.

Pred nekaj leti me je psihično in finančno sesula izguba pomembne službe na vrhuncu moje kariere. Začel sem se zavedati globoke odvisnosti od svoje samopodobe; tega, kako odvisen sem od ugleda, ki ga daje finančni položaj in poklicni uspeh! Tedaj sem bolj jasno razumel, da sem samega sebe vedno dojemal skozi oči drugih. Že takrat sem spoznal, in sedaj še toliko bolj, da ne morem hoditi proti svobodi, dokler se še naprej trudim "živeti" v skladu s sprejetimi normami zunanjih dosežkov ali materialističnega uspeha ali dokler hrepenim po tem, da se zdim "kul". S tem se je začel proces postopnega opuščanja iskanja potrditve. Sem pa vseeno hvaležen

za tisto zahtevno leto, ker me je pripeljalo do vprašanja o moji svobodi in o tem, kar mi je dalo pravo srečo. Danes se ne ženem več za videzom izjemno uspešnega podjetnika. Namesto tega je moje zanimanje usmerjeno v odlikovanje v ustvarjalnosti, v luči vpliva mojih dejanj kot pripovedovalca zgodb; v iskanje načinov za pomoč pri ustvarjanju boljšega občutka bratstva in človeških vrednot.

Omejevali so me tudi osebni odnosi. Smrt moje matere me je na primer pretresla in po letih žalovanja sem spoznal, da bodo navezanosti sicer potrebovale nekaj časa, da izzvenijo, a sem se potrudil preusmeriti pozornost od oklepanja spominov in nostalgичnega hrepenenja tako, da sem svojo energijo raje usmeril k utelešenju višjih lastnosti in vrlin, ki so se mi zdele navdihujoče pri njej. Namesto da bi žaloval, sem postal bolj hvaležen za vpliv njenega življenja name.

Prav tako se spomnim, kako sem nekoč dovolil nadaljevanje še enega nezdravega razmerja, ker sem se bal zavrnitve in osamljenosti. Zamislil sem se, kako sem intimne odnose enačil s posedovanjem, bolj kot s trofejo za potrjevanje lastnega nižjega jaza, tudi če ta morda ne služi nobeni evlucijski rasti. Očitno vsak moj odnos odraža stanje mojega čustvenega

počutja. Če se moj ego počuti večvrednega ali manjvrednega na nekem področju, mi bo to zdrav odnos odražal in mi tako dal priložnost, da raziščem in presežem takšne vzorce svoje osebnosti. Potreboval sem čas, da sem razumel razliko med navezanostjo in pristnim občutkom ljubezni, ki varuje in neguje notranjo svobodo vseh vpletenih.

Več verig najdem, ko brskam po svojem viru družbenih medijev, razmišljam o svojih potrošniških željah in potrebi, da kupujem bolje in se počutim bolje ... To razkriva, kako me je strah izgubiti edini svet, ki ga poznam: svet svojih želja, navezanosti, strahov, družbenih pritiskov, napetosti, ambicij, skrbi, krivde, s trenutki užitka, vznemirjenja, olajšanja.

Filozofska pot pa me uči te glasove organizirati, vsakemu dati svoje mesto, pravi čas in pravo mero. Ugotavljam, da mi to omogoča, da prisluhnem vodstvu mehkejšega, a vztrajnega glasu, ki me vrne k usklajevanju z redom življenja. Zavedam se, da se moram kar naprej spraševati, kateri vidik moje osebnosti se mora počutiti bolje ali se počuti ogroženega. Prisotni bodo nižji impulzi, ki jim bom morda večkrat podlegel, toda z vsakim napačnim korakom lahko vadim sposobnost izbire drugega odziva. Čeprav imam še vedno težnje, ne bi nikoli smel biti suženj želja.

Zavedam se tudi, da je večina mojih skrbi pravzaprav negativnih fantazij, ki me odvrčajo od tega, da bi mirno obravnaval svoje odzive v sedanjosti. Vadim utišanje čustvenih glasov in svojo energijo namesto tega usmerjam v iskanje svojega notranjega središča, harmoničnega ravnovesja.

Vem, da je moje življenje lahko kratko in nepomembno. Zavedam pa se tudi, da mi ponuja priložnost, da prepoznam vse tiste elemente, ki me ovirajo pri iskanju globljega smisla, onkraj zunanjega kaosa. Dolga leta sem se spraševal o citatu cenjenega nemškega filozofa in pisatelja Rainerja Marie Rilke: "Namen življenja je, da te porazijo vse večje in večje stvari." Predvidevam, da to pomeni, da mi bo karma še naprej postavljala izzive in me vabila, naj sežgem lažno poistovetenje z osebnostjo, ki išče impulzivno zadovoljstvo, potrditev in vse, kar si želi ego. Toda rasel bom z vsakim porazom osebnosti. Vsaka rana, ne da bi jo bilo treba povečevati, me je morda poslala v smer, ki me je dodatno spodbudila, da svoji osebnosti najdem mesto v univerzalni shemi stvari, in če bom še naprej uporabljal svojo inteligenco in se poistovetil z višjim vidikom v sebi, potem ponižno verjamem, da se je zame začel proces osvobajanja iz okovov.

**"NAMEN ŽIVLJENJA JE, DA TE PORAZIJO VSE VEČJE
IN VEČJE STVARI."**

RAINER MARIE RILKE

Poistovetim se s filozofijo, ljubeznijo do modrosti, okoli katere gradim svoje življenje. Kot vsi planeti krožijo okoli Sonca, tako tudi sam skušam igrati svoje vloge in prednostno razvrščam svoje želje okoli tega središča. Čutim, da je to ideja resnične svobode; sprejemanje, da je moja človeška identiteta proces postajanja. Vsak od nas je duša, priklenjena na telo, ki izkuša iluzorne radosti in žalosti, da bi spoznala smrt-nost telesa, da bi razkrila globok pogum, s katerim ga lahko preseže. In iz tega središča izhajajo moje odločitve in dejanja; svoboda, da vsak trenutek izberem svoj odziv, ki ga navdihuje lepota, vljudnost in dobrota, namesto da bi se podredil razvadam. To je tisto, kar mi pomaga, da se nežno osvobodim iz svojih okovov. 🦋

SEBIČNI VELIKAN

OSCAR WILDE

Vsako popoldne, ko so se otroci vračali iz šole, so se odšli igrati na velikanov vrt.

To je bil čudovit vrt, z mehko zeleno travo. Ponekod so nad travo kot zvezde žarele prelepe cvetlice in tudi dvanajst breskev je raslo tam; spomladi so jih preplavili cvetovi rožnatih in bisernih barv, jeseni pa so bile polne sadežev. Na drevesih so sedele ptice in tako lepo prepevale, da so se otroci med igro ustavljali, da bi jim prisluhnili. »Kako lepo nam je tu!« so klicali drug drugemu.

Nekega dne pa se je velikan vrnil. Bil je na obisku pri prijatelju, ljudožerskem velikanu iz Cornwalla, kar sedem let je bil tam. In ko je teh sedem let minilo in mu je povedal vse, kar mu je imel povedati, se je odločil, da se vrne na svoj grad. Ko je prispel tja, je na svojem vrtu zagledal otroke.

»Kaj pa vi tukaj?« je zavpil tako strogo, da so otroci brž stekli stran.

»Moj vrt je le moj,« je rekel velikan, »to lahko razume prav vsak, zato se tu ne bom dovolil igrati nikomur drugemu kot sebi.« In nato je vrt obzidal z visokim zidom ter postavil tablo.

ZASEBNA POSEST, PREHOD PREPOVEDAN

Bil je zelo sebičen velikan.

Žalostni otroci niso imeli več pravega koticčka za igro. Poskusili so na cesti, a ta je bila prašna in polna grobega kamenja, zato jim tam ni bilo preveč všeč. Vsak dan so po končanem pouku taval okrog visokega zidu in se pogovarjali o čudovitem vrtu, ki je bil skrit za njim.

»Kako lepo nam je bilo tam,« so govorili drug drugemu.

Prišla je pomlad in deželo so prekrili cvetovi in ptičice. Le v vrtu Sebičnega velikana je bila še vedno zima. Ker v njem ni bilo otrok, tam ptice niso hotele peti, drevesa pa so pozabila cveteti. Nekoč je čudovita cvetlica pokukala iznad trave, ko pa je zagledala napis na tabli, so se ji otroci tako zasmilili, da je hitro spet smuknila nazaj v zemljo in se zatopila v sen. Zadovoljna sta bila edino sneg in zmrzal. »Pomlad je pozabila na ta vrt,« sta vpila, »zato bova vse leto lahko živela tu.« Sneg je s svojim prostranim belim plaščem prekrival trato, zmrzal pa je vsa drevesa obarvala srebrno. K sebi sta povabila še severni veter in tudi ta je prišel. Vsak dan je tulil po vrtu in metal zidake dimnika na tla. »Čudovito je tu,« je rekel, »še točo moramo povabiti na obisk.« In prišla je še toča. Vsak dan je tri ure ropotala po grajski strehi, dokler ni razbila skoraj vseh strešnikov, nato pa je drvela po vrtu sem in tja, kolikor hitro je bilo mogoče. Oblečena je bila v sive barve in njen dah je bil kot zaledenel.

»Sploh ne razumem, zakaj pomlad toliko zamuja,« je dejal Sebični velikan, ko je sedel ob oknu in se razgledoval po svojem mrzlem belem vrtu. »Upam, da se bo vreme obrnilo na boljše.«

A pomlad ni prišla, pa tudi poletje ne. Jesen je vsak vrt obdarila z zlatimi sadeži, le velikanovemu ni namenila nobenega. »Preveč je sebičen,« je dejala. In tako je bila tam ves čas zima in severni veter, toča, zmrzal ter sneg so nenehno poplesovali med drevesi.

Ko pa je nekega jutra velikan buden ležal v postelji, je zaslišal čudovito glasbo. Tako je prijala njegovim ušesom, da je pomislil, da prav gotovo korakajo mimo kraljevi muzikanti. V resnici je pod njegovim oknom pel le droben ščinkavec, a bilo je že tako dolga tega, odkar je nazadnje slišal ptico peti, da se mu je zdelo, kot da bi poslušal najčudovitejšo glasbo na svetu. Nenadoma mu je toča prenehala plesati nad glavo, severni veter je prenehal tuliti in skozi odprto okno ga je dosegel sladek vonj. »Mislim, da je naposled le prišla pomlad,« je rekel velikan, skočil s postelje in pogledal ven. In kaj je zagledal?

Zagledal je najčudovitejši prizor. Otroci so se skozi luknjo v zidu splazili na vrt in posedali po vejah dreves. Na vsakem od dreves, ki jih je videl, je bil majhen otrok. Drevesa pa so bila vrnitve otrok tako vesela, da so se prekrila s cvetovi in z vejami nežno zaplapolala nad njihovimi glavami. Ptice so letale naokrog in žvrgolele od navdušenja, cvetice pa so kukale skozi zeleno travo in se smejale. Prelep prizor je bil, toda v enem vogalu je še kar vztrajala zima. To je bil najbolj odmaknjen vogal in v njem je stal majhen deček. Tako droben je bil, da ni dosegel vej, zato je taval okoli drevesa in pri tem bridko jokal. Ubogo drevo je bilo še vedno obilno prekrito z zmrzaljo in s snegom, nad njim pa je pihal in tulil severni veter. »Splezaj name, fantič!« je reklo drevo in se z vejami sklonilo, kolikor nizko je lahko seglo, vendar deček je bil premajhen.

Ko je velikan to videl, se mu je stopilo srce. »Kako sebičen sem bil!« je rekel, »zdaj vem, zakaj pomlad ni hotela priti sem. Sam bom postavil ubovega fantiča na vrh drevesa, potem pa bom porušil zid in moj vrt bo za vselej postal otroško igrišče.« Iskreno mu je bilo žal za vse, kar je bil storil.

Tako se je torej odtihotal po stopnicah navzdol, tiho odprl vhodna vrata in stopil na vrt. A ko so ga otroci opazili, so se tako prestrašili, da so zbežali, na vrtu pa je spet zavladovala zima. Le mali fantič ni pobegnil, saj je imel oči tako polne solz, da velikan ni opazil. Velikan se mu je splazil za hrbet, ga z roko nežno dvignil in ga posadil na drevo. In drevo je nemudoma vzcvetelo, ptice so priletele in zapele v krošnji, fantič pa je razprostrl roke, se vrgel velikanu okrog vratu in mu dal poljubček. Ko so drugi otroci videli, da velikan ni več hudoben, so pritekli nazaj, z njimi pa je prišla tudi pomlad. »To je zdaj vaš vrt, otroci,« je rekel velikan, vzel veliko sekuro in z njo podrl zid. Ko so ljudje opoldne stopali proti tržnici, so opazili, da se velikan igra z otroki na najlepšem vrtu, kar so jih kdaj videli.

Otroci so se igrali ves ljubi dan, zvečer pa so se prišli posloviti od velikana.

»Kje pa je vaš najmanjši prijatelj,« je vprašal, »deček, ki sem ga posedel na vejo?« Velikan ga je imel najraje, ker mu je nekoč dal poljubček.

»Ne vemo,« so odvrnili otroci, »izginil je.«

»Recite mu, naj jutri zagotovo pride sem,« je dejal velikan. A otroci so mu povedali, da ne vedo, kje živi, in da ga niso videli še nikoli prej, kar je velikana zelo razžalostilo.

Vsako popoldne, ko so končali s šolo, so se otroci prišli igrati z velikanom. A malega fanta, ki ga je imel velikan tako rad, niso videli nikoli več. Velikan je bil prijazen z vsemi otroki, kljub temu pa je hrepenel po svojem prvem malem prijatelju in je pogosto govoril o njem. »Kako rad bi ga videl!« je velikokrat rekel.

Minila so leta in velikan je postal star in bolehen. Ni se mogel več igrati, zato je sedel v velikem stolu, opazoval otroke pri igri in občudoval svoj vrt. »Toliko čudovitih cvetlic imam,« je rekel, »a otroci so še lepši od vseh cvetlic.«

Ko se je nekega zimskega jutra oblačil, je pogledal skozi okno. Zdaj ni več sovražil zime, saj je vedel, da je to le čas, ko pomlad spi in cvetlice počivajo.

Nenadoma si je od začudenja pomel oči, gledal je in gledal. Prav čudovit pogled je bil to! Na drugi strani vrta, v kotu, je bilo drevo, posuto s prelepimi belimi cvetovi. Vse njegove veje so bile zlate, z njih pa so viseli srebrni sadeži in pod drevesom je stal deček, ki ga je imel tako rad.

Velikan je presrečen zdrvel po stopnicah in ven na vrt. Urno je stekel čez travnik in se približal fantiču. Ko pa mu je prišel že zelo blizu, mu je obraz potemnel od jeze in vzkliknil je: »Kdo si te je drznil tako raniti?« Otrok je imel na dlaneh sledi dveh žebļev in prav tako je imel sledi dveh žebļev na svojih drobnih stopalih.

»Kdo si te je drznil tako raniti?« je vpil velikan. »Povej mi, da grem lahko po svoj veliki meč in ga pokončam.«

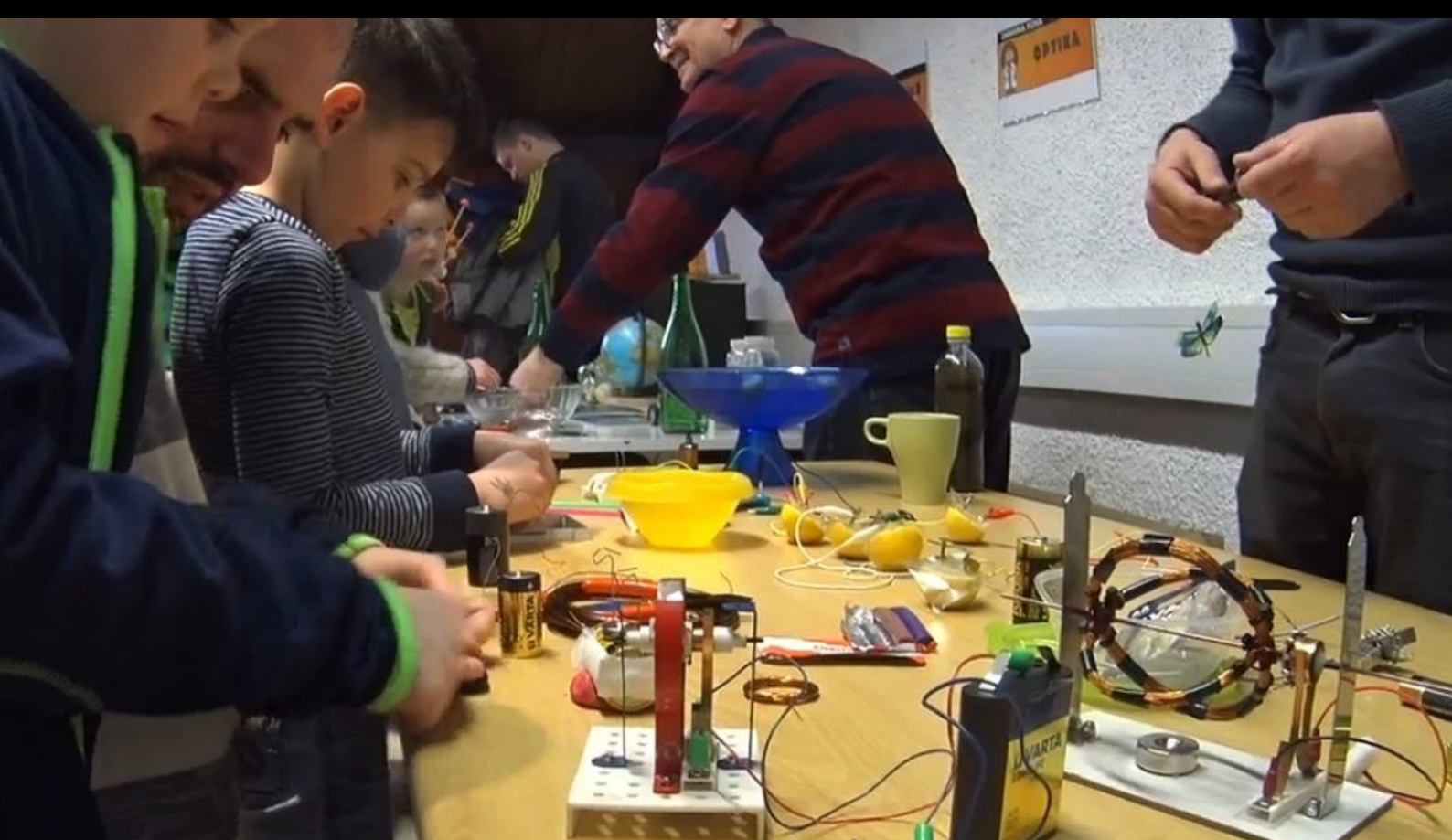
»Nikar,« je odvrnil otrok, »to so vendar rane ljubezni.«

»Kdo vendar si?« je vprašal velikan in ob tem ga je obšlo čudno strahospoštovanje, da je pokleknil na tla pred otroka.

Otrok pa se je velikanu nasmehnil in mu dejal: »Nekoč si mi pustil, da sem se lahko igral na tvojem vrtu, danes pa greš ti z menoj v moj vrt, v raj.«

In ko so otroci tisto popoldne pritekli na vrt, so pod drevesom našli le še truplo velikana, povsem prekrito z belimi cvetovi.

VESELA FIZIKA

DELAVNICA ZA OSNOVNOŠOLCE
SOBOTA, 28. 1. 2023 OD 11. DO 13. URE, WOLFOVA 8, LJUBLJANA
VSTOP PROST!

CARL
GUSTAV **JUNG**
FILOZOFIJA IN PSIHOLOGIJA

SPLETNI TEČAJ
3., 10. in 17. 2.
od 18. do 21. ure

JELENA SIKIRIĆ: ŽIVLJENJSKA IZBIRA

izbor člankov

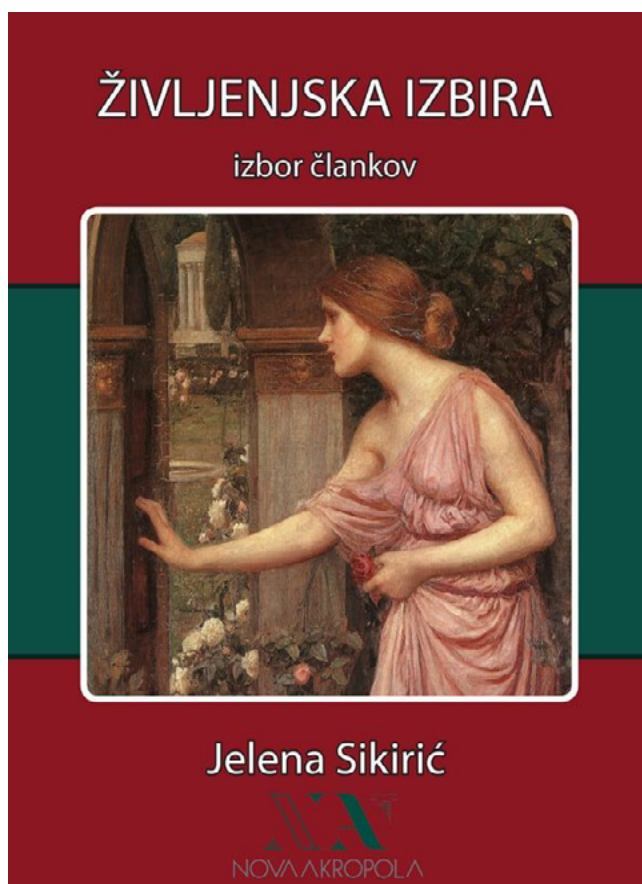
VSE NAŠE KNJIGE

"Zdi se, da usoda vsakokrat na koncu ene etape in na začetku nove želi, da znova določimo, kaj je za nas v življenju pomembno, kaj je za nas najsvetejše. S svojimi izvirnimi preverjanji in preizkušnjami v trenutkih izbire jasno pokaže, da ne zadostuje le namera, temveč se je treba vedno znova boriti za to, kar imamo radi in v kar verjamemo."

"Ne obstajajo različne izbire. V življenju dejansko obstaja samo ena velika, edina in celovita izbira. Ljubljeno delo, ljubljena oseba, družina, pravi prijatelji, pogled na svet in zanimanja – to niso različne poti, ki bi si med sabo nasprotovale. Vse te poti so samo del ene in iste Poti, ki so jih nekoč imenovali smoter življenja."

Jelena Sikirić se je rodila leta 1956 v Zagrebu. Diplomirala je na zagrebški filozofski fakulteti, kjer se je specializirala iz otroške psihologije, na pariški Sorbonni pa tudi iz klinične psihologije.

CENA: 12 EUR

KNJIGO LAHKO NAROČITE PO E-POŠTI NA
Info@akropola.org

**»DVOMI SO IZDAJALCI:
KER NAS JE STRAH POSKUSITI,
ZGUBIMO, KAR BI LAHKO DOBILI.«**

WILLIAM SHAKESPEARE

MILO ZA DRAGO